

Şarkıdan Kalan Gülüm Benim

— çitlembik · 05 Ocak 2026

Şarkıdan Kalan (Gülüm Benim)

5 Ocak Pazartesi

H. Çiğdem Deniz

Geçen gün Whitney Houston'ın hayatını anlatan filmi izledim. Sahnenin ışığıyla gölgesi arasına sıkışmış bir ömrün, sesle kader arasında nasıl inceldiğini gördüm. Şarkı söylerken göğse açılan kolların, insanın kendi içindeki boşluğa da açılabilirdiğini... Film bitince uzun süre yerimden kalkamadım. Bazı sesler vardır, insanın hayatına değil, doğrudan kalbine dokunur; Whitney'in sesi de öyleydi. O günden beri içimde bir titreşim, bir cesaret kıpırtısı.

Bugün günlerden pazartesi. Koro çalışmamız var. Her zamanki gibi büyük bir heyecanla hazırlandım. Arabanın kontağını çevirdiğim anda büyülü nağmeler kulaklarımdan önce yüreğime doldu. Daha yola çıkmadan hazırdım; şarkıların tutsağı olmaya, kendimi onlara bırakmaya.

Yirmi iki Ocak'ta Avluda vereceğimiz konser için çalıştığımız eserler bir bir tamamlandı. Sololar, her biri ayrı bir emek ve ayrı bir yürek işi... Parçalar bittiğinde Atık hocam, her derste olduğu gibi, yeni sesler dinlemek istediğini söyledi. Önce iki arkadaşım çıktı. Ardından ben, içimdeki çekingenliği avuçlarımdan

arasına alıp sahneye yönelmek üzereydim ki dernek binasının duvarları tanıdık bir melodiyle doldu:
İbrahim Tatlıses – Gülüm Benim...

O şarkının insanın içini kıpır kıpır eden notaları...

Başarılı genç solistlerden Canan ve onun kadar başarılı olan bir diğer arkadaşım Gülay hocaya seslendi. Sonra kendimi sahnede, mikrofonun başında buldum. “Ben başka bir parça okuyacaktım,” dememe kalmadan, Canan cep telefonundan sözleri bulmuştu bile. Hocam, sanki gizli bir suflör gibi, şarkının içinden fısıldayarak yolumu aydınlattı. İşte o an anladım: Kaçacak bir delik yoktu.

Müziğin ritmine bıraktım kendimi. Benden bir Whitney Houston olmak gibi bir niyet yoktu zaten. Mesele o değildi. Mesele, sesinle kendin arasında kurduğun o kısa ama dürüst köprüydü. Şarkıyı kusursuz söylemek değil; şarkının seni olduğu gibi söylemesine izin vermektir.

Whitney’in hikâyesi o an yeniden geçti içimden. Alkıştan çok yalnızlık, şöhretten çok kırılma... Ama yine de, her şeye rağmen şarkı söylemeye devam eden bir kadın. Belki ben onun gibi göğsü açılan bir ses değilim. Ama o akşam anladım ki insan bazen sadece durduğu yerden, kendi sesiyle, kendi kalbiyle şarkıya eşlik edebilir.

Hele de o dernek binasında, sesinle değil yalnızca; cesaretinle, içtenliğine bir anı bıraktıysan... Sevdiklerinin gönlüne düşen o iz, sanıyorum ki ölçülemez bir kıymet taşıyor. Alkış unutulur, notalar dağılır; ama kalpte kalan his, paha biçilmezdir. İşte tam da bu bence.